

۳۵ هزار روپایی در ۳ ساعت!

گفت و گو با آرش احمدی به بهانه شکستن رکورد جهانی روپایی زدن، ورزشکاری که ۵ رکوردش در سازمان جهانی ثبت رکوردهای ورزشی و ۲ رکوردش در گینس ثبت شده است

صادق جهانی خبرنگار	
پرونده	
<div> <p>به تازگی اهالی خونگرم شهرستان میناب استان هرمزگان شاهد رکوردشکنی یکی از جوانان ورزشکار شهرستان به نام آرش احمدی طیفکنانی بودند که موفق به ثبت رکورد ۳۵ هزار روپایی در مدت زمان ۳ ساعت و ۴۲ دقیقه و ۱۲ ثانیه در حضور نماینده ثبت رکوردهای جهانی ایمارو شد و با اختلاف چشمگیری از همتای انگلیسی اش که پیش از این رکورددار این عرصه بود، سبقت گرفت و بار دیگر نامش را در اوراق زرین رکوردشکنان ایرانی ثبت کرد. آرش که از جوانی آرزوهایش را با توپ زنی در مستطیل سبز جستوجومی کرد و برای رسیدن به آن سعی و تلاش فراوانی داشت و تا انتخاب شدن در تیم گل گهر سیرجان هم پیشرفت، به دنبال یک مصدومیت شدید، چهار گوشه مستطیل سبز را بوسید و تصمیم گرفت با رکوردشکنی برای ایران افتخار آفرینی کند. در پرونده امروز به سراغ احمدی رفتیم و از عشق و علاقه اش به طی کردن این مسیر ورزشی، کارنامه رکوردها و برنامه های آینده اش پرسیدیم. در خور ذکر است این ورزشکار مینایی تاکنون موفق به ثبت ۵ رکورد به نام خود در سازمان جهانی ثبت رکوردهای ورزشی (ایمارو) و ۲ رکورد در گینس شده است.</p> </div>	

پدرم به استقلال و پرسپولیس گل زده است

پدر ورزش دوست و فوتبالی آرش، مشوق او برای پیگیری علاقه اش بوده است. او در این باره می گوید: «پدرم عبدالرضا احمدی یکی از بهترین فوتبالیست های استان هرمزگان بود که سابقه گلزنی به باشگاه های پرسپولیس و استقلال تهران را در کارنامه ورزشی خود دارد و چندبار هم به اردوهای انتخابی تیم ملی دعوت شد و هم اکنون عضو تیم پیش کسوتان میناب است. من فرزند بزرگ خانواده هستم و غیر از خودم چهار برادر دارم. پدرم زمان کودکی و نوجوانی ام، من را همراه خودش به زمین های خاکی می برد، یک گوشه زمین تمرین می کرد و ما برای همین به فوتبال علاقه و تعصب زیادی پیدا کردم. در واقع استارت ورزش من از همان جاذده شد. خوب است بدانید نام تیم پدر، آرش بود و به همین دلیل نام مرا آرش گذاشت. همیشه با خود می گفتم باید جایی پدرم بگذارم تا یادش در خاطره ها بماند».

در زمین خاکی زانوها و مینیسک پاهایم آسیب شدیدی دیدند

عشق و علاقه زیاد آرش به فوتبال آن قدر زیاد بوده که او را برای تست در باشگاه استقلال به تهران می کشاند، اما به گفته خودش در این راه به بن بست می خورد. او در این باره توضیح می دهد: «در روزنامه خواندم تیم جوانان استقلال تهران تست می گیرد و برای همین به تهران آمدم، اما متأسفانه چون پارتی بازی بود و من هم آشنایی نداشتم، گفتند مهلت تست گیری تمام شده است. ناراحت به مسافر خانه برگشتم و مسئول مسافر خانه هم متوجه ناراحتی ام شد و گفت آقای حمید جاسمیان، اولین کاپیتان تاریخ پرسپولیس در همین مسافر خانه اسکان دارد و چرا او با صحبت نمی کنی؟ گفتم من که حمید جاسمیان را نمی شناسم، ولی خیلی دوست دارم ببینمش. گفت ساعت ۹ برای صبحانه می آید. منتظر نشستم تا این که حمید جاسمیان با آن قامت بلند و لباس ورزشی قرمز رنگی که روی آن جمله «پیش کسوتان پرسپولیس» نوشته شده بود وارد شد و ماجرای سفرم به تهران را برایش تعریف کردم و گفت: یک چیزی بگویم، دور باشگاه پرسپولیس و استقلال را خط بکش که این جا همه اش پارتی بازی هست و فقط باید با پول کارت را راه بیندازی! چون در باشگاه بودم، می دانم چه خبر است و برو از باشگاه های لیگ یک و دو مانند گل گهر سیرجان شروع کن و من را به این باشگاه معرفی کرد. اتفاقا در گل گهر تست دادم و انتخاب هم شدم، اما مربی گفت تو هم دانشجو هستی و هم سربازی رفتی، اول باید مشکل سربازی ات را حل کنی. خلاصه این که رفته سربازی و بعد از خدمت در یکی از زمین های خاکی میناب پاهایم پیچ خورد و زانوها و مینیسک پاهایم آسیب شدیدی دیدند. آن جابود که عمر فوتبال من هم تمام شد و فوتبال را برای همیشه کنار گذاشتم. از طرف دیگر ستم هم بالا بود و انگیزه ای بر ایم نمانده بود».

سال ۹۲ رکورد روپایی زدن در ایران را شکستم

هفت سالی از ثبت اولین رکورد روپایی طیفکنانی می گذرد. در ادامه گفت و گویم با آرش را به سمت فعالیت کنونی اش می برم که می گوید: «همیشه ویدئوهای افرادی را که موفق به ثبت رکورد گینس شده اند، می دیدم و در ذهنم تصویر سازی می کردم می گفتم که روزی می شود من هم چنین رکوردی ثبت کنم؟ تا این که یکی از روزهای سال ۹۲ پدر بزرگ مرحومم که بازاری بود و قصد داشت برای خرید اجناس مغازه اش به تهران سفر کند، به من گفت همراهم بیاتان هانیا بشم و من هم قبول کردم با خودم گفتم در مدت حضورم در تهران پیگیری ثبت رکوردهایم می شوم. ولی چون

رکورددار گینس برای نگه داشتن توپ روی پیشانی هستم

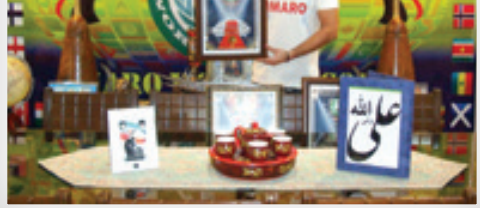

آرش در طول سال های گذشته موفق به ثبت رکوردشکنی های زیادی در سطح ملی و بین المللی شده، او در باره سایر رکوردشکنی هایش این طور توضیح می دهد: «سال ۹۳ رکوردم را به ۷۷۳۸ روپایی در مدت زمان ۶۰ دقیقه با عنوان رکورد سرعتی ارتقا دادم. البته همان زمان یک رکورد دیگر هم به ثبت رساندم و آن هم نگه داشتن توپ فوتبال روی پیشانی به مدت یک ساعت و ۵۶ دقیقه بود. اولین رکورد جهانی که در گینس به ثبت رساندم، نگه داشتن توپ فوتبال روی پیشانی بود که قبل از من در دست توماس لانگمن انگلیسی با ۸ ساعت و ۳۲ دقیقه و ۱۲ ثانیه بود، ولی من در روز رکوردشکنی از ساعت ۹ صبح به صورت مداوم و بدون استراحت تا عصر همان روز به مدت ۸ ساعت و ۴۲ دقیقه و ۱۲ ثانیه توپ را روی سرم نگه داشتم و موفق شدم رکورد ورزشکار انگلیسی را با اختلاف ۱۰ دقیقه بیشتر بشکنم. جادار دیگویم که در تاریخ ورزش ایران اولین نفری هستم که توانستم رکورد نگه داشتن توپ فوتبال روی پیشانی را ثبت کنم. پارسال با خودم گفتم من یک بار رکورد گینس را به ثبت رساندم و رکورد قهرمانی کشور را هم دارم، این بار بایم در سازمان ایمارو هم رکورد را ثبت کنم، برای همین رفتم تهران و توانستم ۳ رکورد جهانی دیگر ثبت کنم. یکی از رکوردهایم روپایی سرعتی بود که موفق شدم ۷ هزار و اندی روپایی را به ده هزار و نهصد و بیست روپایی در یک ساعت و ۲۰ دقیقه برسانم. یکی دیگر از رکوردهایم، مربوط به نگه داشتن توپ فوتبال روی بینی به مدت یک ساعت و ۲ دقیقه و سومی هم مربوط به نگه داشتن توپ فوتبال روی سر بود».

در آینده با توپ های کوچک هم روپایی می زنم

برخی از روپایی زن های حرفه ای علاوه بر توپ فوتبال، با توپ های کوچک هم رکوردشان را ثبت می کنند، طیفکنانی در باره روپایی زدن با دیگر توپ ها و تصمیمش برای آینده هم می گوید: «بیشتر تمرکزم روی توپ فوتبال بوده، ولی در حال برنامه ریزی هستم

تا با توپ های کوچک هم روپایی بزنم. این را هم بگویم ان شاء... قصد دارم ماه های آینده به تهران سفر کنم تا رکورد جدیدی ثبت کنم. البته این بار روپایی نمی زنم و با همین حرکت نگه داشتن توپ روی بینی به صورت خوابیده با توپ ریز قصد دارم تقریبا سه ساعت بخوابم

و روپایی ما هم همین طور ول می شد و تعدادش از قلم می افتاد. باز هم همان روز ۵۴۲۶ روپایی در مدت زمان یک ساعت ثبت کردم و این شد شروع رکورد زنی هایم. همان زمان آقای هادی رضایی گفت شمار کورد استان هرمزگان را زدی، اما در زمان برگشت به میناب تماس گرفت و گفت تور کورد ایران را شکستی».

۳ سال برای ثبت رکورد روپایی مسافتی تمرین کردم

«۵ ماه امسال تصمیم گرفتم رکورد روپایی مسافتی را که قبل از آن در دست یک ورزشکار انگلیسی به مسافت ۲۰ کیلومتر بود بشکنم و به ثبت برسانم»، احمدی با این مقدمه در باره این رکورد می افزاید: «سه سال برای ثبت رکورد مسافتی تلاش کردم و زحمت کشیدم. دوبار آمدم تا در ورزشگاه خلیج فارس بندرعباس رکوردم را ثبت کنم و تا سه ساعت و خرده ای هم پیش رفتم، ولی چون مسئولان بامن همکاری نداشتند و نور ورزشگاه را خاموش کردند و من هم به تازگی برخوردم، موفق به ثبت رکورد نشدم، اما هرگز امیدم را از دست ندادم تا این که در دی ماه امسال در روستای دوهو میناب این رکورد را ثبت کردم و خوشبختانه توانستم رکورد ورزشکار انگلیس را با اختلاف یک کیلومتر و دوپست متر به مدت ۴ ساعت و ۵۶ دقیقه بشکنم. این را هم بگویم در این نوع رکورد شکستن سازمان مهم نیست، بلکه طی کردن مسافت بیشتر مهم است». رکورددار مینایی ۱۰ بهمن ماه امسال هم در حضور رئیس ثبت رکوردهای جهانی ایمارو موفق به ثبت رکورد جدیدی شد. وی در این باره می گوید: «در واقع این رکورد در سازمان ایمارو در تهران ثبت شده بود، اما حکمش بر ایمار سال نشده بود. به همین دلیل از دکتر قلی زاده دعوت کرده بودیم که به میناب بیاید تا یک بار دیگر در حضور مردم به ثبت برسانم و حکمش را هم در میناب بگیرم و موفق شدم ۳۵ هزار روپایی در مدت زمان سه ساعت و ۴۲ دقیقه و ۱۲ ثانیه به صورت ثابت و مداوم به ثبت برسانم».

که ان شاء... طولانی ترین مدت زمان خوابیدن روی توپ خواهد بود. لازمه این حرکت هم تمرکز خیلی زیاد و آرامش روانی مطلوب است و روز رکوردشکنی نباید نگرانی و ناراحتی برای فرد به وجود بیاید».

ZENDEGI - SALAM

ضمیمه روزنامه خراسان

سه شنبه • ۲۱ بهمن ۱۳۹۹
۲۶ جمادی الثانی ۱۴۴۲ • ۹ فوریه ۲۰۲۱
شماره ۳۰۵۹۶

۱۸۱۶

تمرین هایم را خودم

ابداع می کنم

درست است احمدی سال ها از فوتبال فاصله گرفته، اما تمرین های سخت و حرفه ای اش به قوت خود باقی هست و ذره ای از تمرین هایش کم نشده. وی در این باره می گوید: «من تمریناتم را خودم ابداع می کنم، یعنی مهارت هایم تخصصی هست و هر مربی توان انجام دادنش را ندارد، مگر آن کسی که خودش در این زمینه کار کرده باشد. بر فرض اگر بخوام شاگردی تربیت کنم، چون خودم تجربه اش را دارم، می توانم شاگرد خوب و کاربدی آماده کنم. معمولاً روزی یک ساعت و نیم می دوم تا نفس خوبی داشته باشم، استقامت بدنی ام بالا برود، تمرکزم تقویت شود و همچنین در کنار همه این ها روی اعطاف و حرکات کششی بدنم هم کار می کنم. حتی مسئولان محل کارم به من لطف کردند که در محل کار هم می توانم روزی دو ساعت تمرین کنم. لازم است بگویم اگر رکورد ورزشکار انگلیسی را شکستم با صفر شروع کردم. به هیچ امکاناتی دسترسی نداشتم، نه پزشکی بالایی سرم بود، نه مربی بدن ساز داشتم و نه امکانات ورزشی مناسب».

حمایت مسئولان در حدیک بنر زدن و ۴ تا مسندلی بود

«یک بنر زدن و چهار تا مسندلی آوردن که حمایت نشد»، احمدی با این مقدمه از میزان حمایت مسئولان و هزینه ثبت رکوردهایش می گوید: «برای هزینه رکورد ۵ دی ماه هیچ حامی مالی نداشتم و با بدبختی و گرفتاری حقوقم را روی هم گذاشتم تا رکوردم را به ثبت برسانم و هنوز آن هزینه ها را کامل پرداخت نکردم و بدهکارم. اصلاً استقبال مناسبی هم از مهمانمان که برای ثبت رکوردم می آمدند و اولین بار هم به هر مزگان سفر می کردند، صورت نگرفت. متأسفانه مسئولان ما کارشان را به دقیقه نود انداخته بودند به همین دلیل گنج شده بودند که باید چه کار کنند؟ چه بگویم، کم و کاستی ها خیلی زیاد است و هیچ توجهی به ما نمی شود. مسئولان شهرم هزار تومان هم کمک نکردند. اتفاقاً زمانی که رکورد نگه داشتن توپ فوتبال روی پیشانی ام را ثبت کردم، خبرگزاری اسپورتیک روسیه مصاحبه ای بامن کرد و پرسید مسئولان چه حمایتی از تو کردند؟ گفتم سال

۲۰۱۷ که رکوردشکنی کردم فرماندار شهرمان آمد خانه مان و یک آب میوه گیری برایم جایزه آورد که همین جمله به چهار زبان زنده دنیا ترجمه شد و در خبرگزاری های مختلف قرار گرفت. متأسفانه یا کسی کارهای مرا نمی بیند یا برایش مهم نیست، در واقع از این دو حالت خارج نیست. شاعری گفته است، تا نبوده ایم چنین باد، سهم پرنده ها را جز این چه می توان داد؟ همین جا می گویم با این شرایط اگر حمایتی از من نشود زمانی که کرونا بخوابد از ایران می روم. همین الان امارات و قطر خیلی راحت به من تابعیت می دهند. برای چی نروم؟! مگر دوران ورزشکاری و قهرمانی تا آخر عمرم می ماند؟ ۱۹ سال زحمت کشیدم تا به این جا برسم، وقتی دارم می بینم پدر خودم یکی از بهترین فوتبالیست ها بود، هیچ حمایتی از او نشده و در سوپرمارکت کار می کند، چرا بمانم؟ جایی می روم که بار رکورد جهانی که برایشان می زنم، کلی کار برایم انجام دهند».

افتخار می کنم این رکوردها به نام ایران ثبت می شود

احمدی صحبت هایش را این طور به پایان می رساند: «از این ثبت رکوردها حس خیلی خوبی دارم و قدرت خاصی به من وارد می شود تا بتوانم کارم را ادامه دهم، اما شما نگاه کنید یک قهرمان المپیک وقتی به کشورش برمی گردد ۱۰ سکه به او می دهند، در کار ما غیر از این که چیزی به ما نمی دهند، باید از جیب مان هم هزینه کنیم و آسیب های زیادی به بدن مان وارد می شود. برای مثال حرکت نگه داشتن توپ روی صورت داشت مویرگ های چشم هایم را پاره می کرد و خیلی خطرناک بود، اما تمام این سختی ها را به جان خریدم، فقط به این دلیل که علاقه داشتم و می خواستم این رکوردها به نام ایران ثبت شود، بالاخره من یک شهروند ایرانی هستم».